

Overweging zondag 29 november 2020 - Onverwacht

Jaar B, 1^e zondag van de Advent

Jesaja 63, 16b-17.19b; 64, 3b-8 / 1 Korintiërs 1, 3-9 / Marcus 13, 33-37

Deze eerste advent komen alfa en omega bij elkaar: God is het begin en het einde. Hij is Schepper van hemel en aarde en van alles wat zichtbaar en onzichtbaar is. We kennen hem niet, maar vermoeden hem wel. Hij heeft zich bewezen in de traditie, in het optreden van Jezus. Hij heeft ons bevrijd uit Egypte, ons nooit losgelaten, het steeds opnieuw met ons geprobeerd, ons zelfs zijn Zoon toevertrouwd. Hij is onze Verlosser; van voor alle tijden en van na alle tijden.

We begonnen de lezingen met de smeekbede van Jesaja. Hij leefde toen in de tijd van de Babylonische ballingschap, toen het Joodse volk verdreven was uit zijn land.

Een herkenbare situatie voor ons. Want hoewel wij geen vluchtelingen of ballingen zijn is onze huidige ballingschap minstens even erg - in deze coronatijd. Ook wij willen graag naar ons vertrouwde leven terugkeren, samen zijn, onze tradities van Sinterklaas, Kerstmis en Oud en Nieuw samen vieren, weer gewoon naar de kerk of andere plekken gaan zonder na te denken of het wel kan en mag. We voelen ons kwetsbaar en vaak alleen.

Daarnaast bestaat onze ballingschap ook uit de vele afleiding die we hebben. Bij alles om ons heen worden we toegeroepen door goeroe's en influencers die willen dat we mediteren, slank en gezond worden, boeken schrijven of supersterren worden, door bedrijven die beweren dat we geluk kunnen kopen, door loterijen die ons gouden bergen beloven. We worden daar onzeker van en verblind door schitter en schijn en het leidt af van waar we echt gelukkig van worden.

Kwetsbaarheid, eenzaamheid, onzekerheid... te grote werkdruk, ziekte... smeken wij niet ook om een betere toekomst, net als Jesaja? Om God die naar ons toe komt en ons niets verwijt?

Daarom worden wij opgeroepen om waakzaam te zijn. Om ons niet af te laten leiden van God, om niet in slaap te vallen, ons niet te verliezen in de sleur van alledag, niet de moed op te geven en niet bang te zijn. Om op te blijven letten waar tekenen van hoop en liefde zijn, ondanks alle ellende.

Advent is wachten en verwachten: hopen dat God afdaalt op aarde en ons tegemoet komt. Maar ook *wij* moeten *Hem* tegemoet komen.

We kunnen Hem tegemoet komen door geschenken te zijn voor anderen, anderen te dienen, ruimhartig en gul te zijn met onze liefde, over ons hart te strijken, geduld te hebben en te vergeven. Zo maken wij samen de wereld leefbaar. Maar daar moeten we eerst klaar voor zijn.

Jezus vertelt ons in zijn parabel over de Meester die op reis gaat en de zorg voor zijn huis aan ons overlaat. En dat de Meester, Jezus zelf dus, terug zal keren. We weten niet wanneer, maar kunnen ons daar wel op voorbereiden en daar iets voor doen: namelijk waakzaam zijn. Zijn huis op orde houden.

En hebben we zijn huis in orde - ons innerlijke huis? Hebben we aandacht voor Hem, diep in onszelf? Zijn we blijven bidden, ondanks alle afleiding en zorgen? Hebben we donkere kamers afgestoft en ramen opengezet, de spinnenwebben van onze ziel weggeveegd en in opgepoetste spiegels gekeken?

Hebben we ons hart gelucht? Kunnen we onbelemmerd naar buiten kijken, dankbaar zijn voor wat we wèl hebben en onverwacht ontvangen? Kunnen we Gods liefde door ons heen laten schijnen?

Is Hij welkom in ons midden? Want alleen dan kunnen we anderen ook welkom heten.

Jezus' komst werd door God voorbereid bij Maria. Zoals hij ook ons gegeven heeft in onze moeders schoot, zoals hij ons boetseerde, ons als een stekje liet groeien, in al onze kwetsbaarheid, in al onze kracht.

Advent is niet zomaar wachten op een lief baby'tje dat ons vertedert en zacht maakt. Advent is Jezus in ons laten boetseren, in ons laten groeien. Advent is Jezus verwachten.

Dat moeten we niet alleen aan Maria overlaten, maar dat mogen we met haar meeleven. Daarin kunnen wij ons spiegelen aan Maria: ons openstellen voor Gods liefde en die onbevungen ontvangen.

Jezus wil ook in ons geboren worden; Gods liefde wil vormgegeven worden in ons. *Wij* zijn de wereld waarin Hij wil leven. Hij wil niet alleen dat we hem navolgen en aan hem spiegelen, maar hij wil dat wij zijn evenbeeld worden. Zo kunnen we troost zijn voor elkaar.

In ons innerlijk gebed zijn we God nabij. Bidden hoeft nooit te stoppen. Daarmee wordt ons gebed een voortdurende oefening in bewuste dankbaarheid. Als we gericht zijn op onze Heer, dan zijn we altijd klaar voor zijn terugkeer. Dát brengt ons blijvend geluk!

"Scheur toch de hemel open en daal af" ... dat is wat straks gebeurt met Kerstmis, dat is wat al verwijst naar Goede Vrijdag en Pasen. God wordt in beide gevallen zichtbaar, kenbaar: hij ziet naar ons om, hij is ons nabij, hij wil bij ons zijn, hij is onze Verlosser! Dat is wat we mogen verwachten, dat is waar we nu op wachten. Een glimp van de eeuwigheid. Een begin en een einde. Steeds opnieuw een nieuw begin!

Met Jesaja mogen we smeken om Gods toenadering en bidden met al onze twijfels. Met Jezus mogen we bidden dat we wakker en alert blijven en God en elkaar niet vergeten. Met Maria mogen we bidden in groot vertrouwen en samen in verwachting zijn van Jezus, onze Heer.

Advent begint in het kleine, net als dat baby'tje Jezus: het begint met bidden en ontvangen en zal in ons groeien en ons uiteindelijk verlossen. Bereid hem dus een warm welkom.

Advent geeft ons zicht op een horizon van hoop: hoop op betere tijden. Hoop op een gezonde wereld waar geen oorlog meer zal zijn en mensen elkaar het licht in de ogen gunnen.

Daarom gunt God ons zijn ultieme licht: het Licht van Christus. Een licht niet ván deze wereld maar wel vóór deze wereld. Er is al een sprankje van zichtbaar en het zal weldra gloren aan de horizon en ons allen verlichten.

Amen.